

11. Ромоданов А. П. та ін. Нейрохірургія : Підручник.- К .:” Спалах” 1998.-С. 46-47
12. Сундуков Д .В., Голубев Л. М. , Алисиевич В. Динамика морфологических изменений в дыхательной системе в раннем периоде ЧМТ // Судебно-медицинская экспертиза. - 2005, Том 48 ,№1, С.11-13
13. Нейрохірургія : Підручник / В. І. Цимбалюк, Б. М. Лузан, І.П.Дмитренко та ін.; за ред.. В.І.Цимбалюка.-Вінниця: Нова книга, 2011.- С.30-31

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ОСНОВИ КОРУПЦІЇ

Курсант 407 навчальної групи **Ткачук І.Д.**

Науковий керівник: доцент кафедри економічної безпеки, кандидат юридичних наук **Тихонова О.В.**

Корупція на теперішній час розвитку нашої держави є складним соціальним явищем, яке не тільки підриває демократичний устрій та невілює усі правові інститути, загрожує верховенству права, підриває соціальну справедливість, легітимність публічних інституцій, порушує права людини та громадянина, але й завдає шкоди національній безпеці України.

Необхідною умовою запобігання корупції є формування ефективної державної антикорупційної політики, що вимагає вироблення чіткої концепції та стратегії, базових принципів і звичайно ж законодавчих норм та визначення шляхів їхньої практичної реалізації.

Аналіз міжнародного досвіду боротьби з корупцією свідчить про те, що за сучасних умов вияви корупції стали тими чинниками, які створюють реальну загрозу національній безпеці та демократичному розвитку будь-якої країни світу, негативно впливають на всі сфери суспільного життя, є особливо

небезпечними для суспільства. Корупція державних службовців позначається на життєвому рівні громадян. Норми міжнародного права, спрямовані на боротьбу з корупцією, досить ефективно розвиваються, однак ще не розроблено всі необхідні правові та організаційні механізми боротьби з корупцією на міжнародному рівні. Зокрема, правових підстав для судового переслідування компаній чи окремих осіб, які вчиняють хабарництво за межами національних кордонів, донедавна не було в жодній країні. США першими прийняли закон “Про корупційну діяльність за кордоном” (1977), крім цього, наполягали на ухваленні аналогічних законів й іншими державами.

В Україні створено систему антикорупційного законодавства, але вона потребує удосконалення з метою приведення її до міжнародних стандартів. Законодавча база з протидії корупції в Україні налічує сьогодні більше 100 законів України, указів, розпоряджень Президента України, постанов Кабінету Міністрів України, галузевих нормативних документів. Дана система містить багато нормативно-правових актів як базових для усіх сфер соціального життя, так і тих, предметом яких є окрема галузь національної економіки чи певна сфера суспільних відносин. До останніх відносимо закони України “Про Вищу раду юстиції”, “Про банки і банківську діяльність” “Про Конституційний суд України”, “Про міліцію”, “Про Національний банк України”, “Про місцеві державні адміністрації” та ін. Крім законів України, існує низка підзаконних нормативно-правових актів. Проте, всі вони приймалися у різні часи, різними органами, у ряді випадків – без наукового обґрунтування, через що і виникали колізії, протиріччя та невідповідність один одному. На жаль, доводиться констатувати, що різноманітні заходи щодо подолання корупції, які плануються і здійснюються сьогодні в державі, дуже слабко пов’язуються із зусиллями щодо наведення порядку в економіці, а законодавчі акти, які регламентують економічні реформи, нерідко поспіхом прийняті,

недосконалі і, головне, не завжди передбачають відповідні механізми з нейтралізації зловживань.

Отже, організаційно-правові основи боротьби з корупцією в Україні ґрунтуються на великій кількості законів і нормативно-правових актів: у деяких випадках оцінка дієвості цих правових актів і взаємозв'язку між ними має певні труднощі, що почасти пояснюється їх великою кількістю.

Аналізуючи правові норми українського антикорупційного законодавства, хочеться зазначити, що неефективність їх втілення в правозастосовчу практику зумовлена невірно обраною ідеологією протидії такому антисоціальному явищу як корупція. Специфіка протидії корупційним злочинам потребує поряд із нормативно-правовим налагодженням складної взаємоузгодженої системи упереджувальних заходів, також вдосконалити і розширити систему кримінально-правових санкцій. З метою запобігання можливим корупційним ризикам у нормативно-правових актах необхідно терміново вирішити питання про проведення антикорупційної експертизи всіх законопроектів на предмет прогнозування можливих корупційних ризиків у практиці їх застосування. Зважаючи на те, що протидія корупційним злочинам є основним чинником щодо наведення в державі ладу, потрібно докорінно переглянути настанови і підходи до цієї протидії, вжити рішучих заходів стосовно самих корупціонерів. А для цього слід внести відповідні поправки до вітчизняного законодавства.